

Sygn. akt I CSK 3963/22

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w K.
przeciwko F. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
o zaniechanie czynów nieuczciwej konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 września 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 29 lipca 2021 r., sygn. akt I AGa 6/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. na rzecz F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z. kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód O. sp. z o.o. w K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 29 lipca 2021 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne dotyczące wykładni i stosowania art. 10 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r.

poz. 1233, dalej: „u.z.n.k.”) oraz art. 3 ust. 1 u.z.n.k., w zakresie jurydycznej oceny podobieństwa opakowań produktów, będącego jedną z przesłanek czynu nieuczciwej konkurencji z art. 10 ust. 2 u.z.n.k. oraz przesłanki naśladownictwa produktów, które w przypadku spełnienia przesłanek uzasadniających ocenę, że narusza ono dobre obyczaje i kwalifikuje się jako naśladownictwo określone w doktrynie prawa jako „pasożytnicze”, stanowi czyn nieuczciwej konkurencji z art. 3 ust. 1 u.z.n.k. Skarżący wskazał, że rozstrzygnięcia wymagają następujące zagadnienia prawne:

1) kwestia znaczenia badań konsumenckich, czyli ocen konsumentów co do rozpoznawalności produktów, ich podobieństwa i ryzyka pomyłki przy zakupie, dla jurydycznej oceny podobieństwa opakowań i zakresu dopuszczalnego lub koniecznego uwzględniania przez Sąd przy tej ocenie wyników takich badań;

2) kwestia znaczenia dowodu z opinii biegłego, w przypadku dopuszczenia przez Sąd takiego dowodu w celu dokonywania ustaleń co do stopnia upodobnienia produktów oraz ryzyka konfuzji, co stanowi również zagadnienie dotyczące stosowania w tego rodzaju sprawach art. 278 k.p.c.;

3) kwestia oceny wpływu na ryzyko konfuzji, przynależności produktów zarówno do grupy produktów nisko angażujących, czyli produktów relatywnie tanich, przeznaczonych do jednorazowego spożycia/użycia i nabywanych w sposób powtarzalny, jak i do grupy suplementów diety.

Ponadto, skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, tj. art. 10 ust. 2 w zw. z ust. 1 u.z.n.k. i art. 3 ust. 1 u.z.n.k. w zakresie dotyczącym usystematyzowania wpływu zamieszczenia na opakowaniu logotypu producenta na ryzyko pomyłki przy zakupie konkurencyjnych towarów.

W odpowiedzi na skargę pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Sąd Najwyższy przypomina, że konstrukcja takiego zagadnienia powinna odpowiadać wymogom zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 390 § 1 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). W konsekwencji dopuszczalne jest przedstawianie zagadnień (pytań) prawnych wyłącznie „do rozstrzygnięcia”, a nie „do uzupełnienia”. Pytanie takie, zaczyna się zawsze od partykuły pytajnej „czy”. Oznacza to, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, dokonuje się przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00). Zagadnienia prawne przedstawione przez skarżącego tego wymogu nie spełniają.

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w judykaturze sądowej i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia Sądu

Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

W tym zakresie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ogranicza się jedynie do przytoczenia 6 orzeczeń dotyczących sformułowanego problemu (k. 10-12 skargi kasacyjnej). Brak jednak jakiegokolwiek, nawet pobieżnej, analizy tych orzeczeń, przedstawienia możliwych rozbieżnych interpretacji art. 10 ust. 2 w zw. z ust. 1 u.z.n.k. i art. 3 ust. 1 u.z.n.k. i racji jurystycznych stojących za każdą z nich.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania a stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) obciążył powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

[as]